

за шията и я разцѣлувалъ... Вързалъ я Кринчо съ вжженце и я повелъ къмъ село...

„Ехъ, казва си той на ума, една бѣда прѣмина. Дано не ме изпждятъ... Па и за паритѣ ми е жално...“.

Зарадвала се Марта, когато видѣла, че Кринчо довелъ кравичката чакъ у дома ѝ.

— Благодаря ти, момче, казала тя. Слушай, момче, ти снощи въ бързината си изгуби това нѣщо, на ти го! и тя му подаде кесийката съ паритѣ. Зарадвалъ се Кринчо.

— Господи, милостивъ си къмъ мене, казалъ той и се прѣкрѣстилъ. — Сега трѣбва да си похапна и да си почина, казалъ Кринчо, и въ сжщия мигъ открилъ *очи и се събудилъ*...

Лежалъ си той, както и прѣди на сѣнка всрѣдъ ливадата. А наоколо кравитѣ тихо и весело си пасятъ зелена трѣвица... А до самия него пасе Мартината крава.

— Чуденъ сънь, си казалъ Кринчо..... И добрѣ е, че бѣше само сънь... Колко страхове и мжки изпитахъ... Но и едно добро нѣщо научихъ: до гдѣто не видишъ и не познаешъ лошото, не можешъ да цѣнишъ и да се радвашъ на доброто!...

Слънцето почнало да захожда. Извадилъ Кринчо изъ поясъ медна, ясенова свирка, надулъ кръшна, хороводна народна пѣсенъ и подкаралъ млѣчнитѣ крави къмъ селото.

